

Zvezek I.

Letnik II.

Januar 1898.

Jaz Tebe samo bom ljubil gorko.

Usmiljeni Jezus, ozri se na mé,
Iskrene se vzdigajo k Tebi željé:

Jaz Tebe samo
Bom ljubil gorko,
Ki Svoje razkrivaš Srce mi lepó.

Po zemlji si Jezus cvetlice sejal,
Pa zase nobene si nisi odbral;

Jaz Tebe samo
Bom ljubil gorko,
Ker zase si vstvaril le dušo krasnó.

Najbliže pri Tebi bo prostor za mé,
Če lilijo varjem — nedolžno srce;

Jaz Tebe samo
Bom ljubil gorko
Nedolžnosti cvetje mi varješ skrbnó.

Če joka sirota, tolažbo deliš
Za ovco zgubljeno pa sam se solziš:

Jaz Tebe samo
Bom ljubil gorko,
Usmiljen jo vzdigneš na ramo Svojó.

Ko v družbo nebeško boš srca jemal,
Ljubezen največo najviše boš djal;

Jaz Tebe samo
Bom ljubil gorko,
Pokličí še mene v veselo nebo.

Dr. Gr. Pečjak.

Pismo sv. Očeta Leona XIII.

o shodih in družbah v čast svetemu Rešnemu Telesu.

Božja previdnost, ki s krepko in ob enem milo roko vlada svet, skrbi še posebej za sveto cerkev; ko se zdi, da je nevarnost največa, Bog kar nenadoma obrne vse cerkvi v tolažbo. To se je videlo vže pogosto, opazuje pa se lahko zlasti v razmerah, v katerih sta sedaj cerkev in človeška družba. Po resnici, prav sedaj, ko sovražniki družabnega reda dan za dnevom bolj drzno nastopajo in z vsakdanjimi, najhujšimi napadi poskušajo, da zatró krščansko vero in preobrnejo vso človeško družbo: je bilo všč božji dobroti, da razburjene valove zajezi z najlepšimi pobožnostimi.

To Nam jasno kaže razširjanje pobožnosti do presv. Srca Jezusovega, gorečnost, s katero verniki po vsej zemlji pospešujejo slavo Marije Device in češčenje njenega sv. ženina; pričajo Nam to razne družbe, katere ustanovljajo katoličani veri v obrambo, in mnoge naprave, katere snujejo ali oživljajo, da z njimi množé čast božjo in podžigajo srca s krščansko ljubeznijo do bližnjika.

Dasi so vsi ti pojavi krščanskega življenja Našemu srcu v sladko veselje, vendar mislimo: največa milost, ki nam jo je Bog storil, je ta, da v krščanskih narodih raste pobožnost do presv. Rešnega Telesa, in sicer po pogostnih shodih, pri katerih se verniki zadnji čas v ta namen zbirajo. Zakaj, kakor smo rekli ob drugih prilikah, nič tako spešno ne vnema katoličanov za živo spoznavanje njih vere in lepo čednostno življenje, kakor če gojé in množé pobožnost do te čudovite zastave ljubezni, ki je zveza miru in edinosti.

Vže večkrat smo pohvalili shode in družbe v čast presv. Rešnemu Telesu; ker pa je stvar nad vse imenitna in Nam zato pri srcu, ker poleg tega od rečenih shodov in družb v prihodnje še lepših sadov pričakujemo: se Nam je zazdelo potrebno, da jim damo nebeškega zavetnika; izbrali smo ga mej onimi svetniki, ki so posebno goreli v ljubezni do presv. zakramenta.

Mej onimi, ki so kazali najbolj gorečo pobožnost do presvete skrivnosti naše vere, se zlasti odlikuje Paskal Bajlon. Živo hrepenenje po nebeških rečeh mu je bilo vrojeno; mladostna leta je sveto preživel kot pastir pri svoji čredi na paši, hotel pa je bolj strogo živeti in šel zato k bosonogim frančiškanom. S premišljevanjem o prazniku sv. Rešnega Telesa si je zaslužil toliko bogoslovnega znanja, da je mogel odgovarjati k najtežim vprašanjem o sveti veri, in je celo pisal nabožne knjige. Sredi krivovercev je očitno in odkrito spoznaval vero v sv. Rešno Telo, dasi je moral radi tega mnogo trpeti. Večkrat je bil v nevarnosti, da umrje kot mučenik za sveto Rešno Telo, kakor sv. Tarzicij, katerega je goreče posnema. Vidi se, kakor da njegova ljubezni polna pobožnost celo s smrtjo ni prenehala; pripoveduje se namreč, ko je ležal v cerkvi na mrtvaškem odru, je mej povzdigovanjem dvakrat odprl oči.

Zato mislimo, da družb, o katerih govorimo, ne moremo izročiti nobenemu boljemu varihu. In kakor smo učečo se mladino izročili sv. Tomažu

Akvinskemu, dobrodelna društva sv. Vincenciju Pavlanskemu, bolnike in tiste, ki jim strežejo, sv. Kamilu Lelisu in sv. Janezu od Boga: tako s Svojo najvišjo oblastjo in s tem pismom določujemo in proglašamo v nadi, da bode Naša določba krščanstvu v prid in blaginjo, — svetega Paskala Bajlona za posebnega zavetnika vsem shodom in družbam presv. Rešnega Telesa, ki so vže ustanovljene ali se bodo v prihodnje ustanovile.

Želimo in upamo, da bode zgled in varstvo tega svetnika pomnožilo število pobožnih vernikov, ki vsak dan svojo gorečnost, svoje misli, svojo ljubezen posvečujejo Kristusu, studencu vseh dobrot.

Dano v Rimu pri sv. Petru, v 28. dan novembra 1897.

Pobožni častivci presv. Rešnega Telesa! To je prelepo pismo, ki so vam je poslali sv. oče iz Rima za božične praznike. Slišali ste, česa želé sv. oče in kaj od vas pričakujejo. Veseli jih, da se mej nami razširja pobožnost do presv. Srca Jezusovega, češčenje Matere božje in sv. Jožefa; v največo tolažbo pa jim je, da pobožno častimo presv. Rešno Telo: da češčenje presv. zakramenta v krščanskih narodih bolj in bolj raste in se razvija, to se sv. očetu zdi največa milost, ki jo jim je Bog naklonil v žalostnih sedanjih časih. Izbrali so nam posebnega zavetnika, sv. Paskala, da bi pod njegovim zavetjem to češčenje v prihodnje še lepše uspevalo.

Predragi čitatelji! Poslušajmo sv. očeta in storimo, kar so nam pisali! Zadnji dan tega leta, 31. decembra 1897, bode minilo šestdeset let, kar so bili sv. oče Leon XIII. posvečeni v mašnika. In gotovo ni brez pomena, da so prav sedaj poslali vsem vernikom pismo v čast presv. Rešnemu Telesu. Kaj jim čemo dati za demantno sv. mašo? Molimo za nje, da jih nam Bog še dolgo ohrani; molimo pa, kakor sami želé, pred sv. Rešnim Telesom. Zbirajmo se torej krog tabernaklja in častimo neprenehoma presveto Rešno Telo. Če ob delavnikih ne utegnate, prihajajte ob nedeljah in praznikih tem raje k Jezusu v presv. zakramentu. Znova kličemo, posebno vas, krščanski možje, bodite Jezusova častna straža. Če posvetne kralje stražijo vojaki noč in dan, po zimi in po leti, v snegu in dežju, mrazu in vročini, zakaj ne bi mi vsaj eno uro vsak mesec dali te časti našemu nebeškemu Kralju, Jezusu Kristusu.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XIII.

Herman Kon.

(† 20. jan. 1871.)

„Jaz luč sem na svet prišel, da nobeden, ki v me veruje, ne ostane v temi.“ (Jan. 12, 46.) Tako je govoril Zveličar o samem sebi, ko je hodil še po zemlji; tako govori tudi sedaj iz tabernaklja, kjer je skrit v podobi

kruha. Ta luč je razsvetlila vže marsikakega trdovratnega grešnika in mnogega krivoverca privedla v naročje sv. katoliške cerkve. To se je zgodilo tudi Hermanu Konu (Cohenu).

Rojen je bil 10. novembra l. 1821. v Hamburgu kot sin bogatega židovskega bankirja. Vže v zgodnji mladosti je kazal posebno nadarjenost za muziko; v tej umetnosti je tako hitro napredoval, da se je vže kot dvanajstletni deček očitno pokazal pravega mojstra. Pozneje je šel v Pariz, prehodil Angleško, Švico, Laško in Nemško. Povsod so ga občudovali in slavili kot velikega umetnika.

Toda v njegovi duši je bilo tedaj silno žalostno. Vdal se je bil vsakovrstnim strastem in pregreham, katere pa mu nepokojnega srca niso mogle umiriti in utolažiti.

L. 1847. je v Parizu v cerkvi sv. Valerija vodil pri šmarnicah petje, dasi je bil še žid. Ko je nekoč duhovnik dal blagoslov z Najsvetejšim, se je čutil Herman, tako sam pripoveduje, nepopisno vznemirjenega. Drugi dan so bili ti srčni občutki še silnejši. Nehoté se je moral skloniti in zoper svojo voljo pripogniti koleno pred skritim Bogom. Klic milosti božje se je glasil vedno močneje.

Meseca avgusta istega leta je potoval Herman v Ems. Prvo nedeljo po svojem dohodu je šel k sv. maši. In tu ga je obsvetil žarek božje milosti. On sam piše o tem dogodku tako-le :

„Šel sem k sv. maši. Kakor vselej, sem bil tudi ta pot ves zamaknen v mašne obrede. Ko sem poslušal svete molitve in petje ter čutil v svoji bližini nevidno nadčloveško moč, me je spreletavala sveta groza, vedno bolj sem bil vznemirjen in zbeگان. Skratka : Bog je svojo milost siloma nad-mé razlil. Pri povzdigovanju svete hostije so se mi kar hipoma vroče solze udrle po licih. O blaženi trenotek ! O trenotek, večno pomenljiv za mojo dušo ! Ti si mi še vedno v živem spominu z vsemi nebeškimi občutki, ki jih je bilo polno moje srce. Spominjam se, da sem v mladosti časih jokal, toda nikoli, nikoli nisem poznal takih solzâ. Solze so se vsipale po mojih licih, in vest me je grozno pekla radi mojega preteklega življenja ... Toda kmalu se je duša tako umirila, da takega pokoja v srcu nisem še čutil ; navdajalo me je sladko upanje, da mi bo usmiljeni Bog prizanesel in mi odpustil moje grehe. Čutil sem, da mu je moja pokora všeč, in sklenil sem trdno, njega poslej ljubiti nad vse in le njemu služiti. Ko sem stopil iz one cerkve, sem bil vže kristijan, tak kristijan, kakršen more človek biti, če tudi ni še prejel sv. krsta.“

Herman Kon je bil krščen še isti mesec, dné 28. avgusta, v god svetega Avgušтина. Malega Šmarna dan je prejel prvo sv. obhajilo. Bil je tedaj v 26. letu svoje dóbe, torej v cvetju življenja.

O prvem svojem sv. obhajilu je rekel nekđaj pozneje : „Bratje ! Vabim vas vse k obedu sv. obhajila. Odkar sem ga okusil, se mi zdi vsaka druga hrana neokusna. Mladeníci ! Poznam vaše goljufive naslade, poznam veselje, za katerim drvite, saj sem ga tudi sam okusil. Pa jaz vam rečem : „Če hočete po pravici govoriti, mi morate priznate, da vam vse uživanje pušča v srcu

le prevaro in stud. Da, odkar se je razlila po mojih žilah kri kralja vseh kraljev, se mi velikost tega sveta zdi smešna. Odkar Jezus Kristus prebiva v moji duši, se mi vaše palače vidijo kot uboge koče. Odkar sem našel luč tabernaklja, mi je vsa modrost le neumnost. Odkar sem se udeležil pojedine Jagnjetove, se mi vaše veselice zdé zastrupljene.“

Goreči častivec presv. Rešnega Telesa je naredil pozneje mnogo krasnih pesmi v čast te presv. skrivnosti. Zbral jih je v knjigo, v kateri v početku tako-le piše: „O Jezus, naj se moje pesmi združijo s spevi, kateri se ti v Parizu prepevajo. Zakaj v tem velikem mestu si mi ti, skrit v zagrinjalu presv. zakramenta, odkril večne resnice. In prva skrivnost, katero si mi razodel, je bila tvoja resnična pričujočnost v presvetem zakramentu . . . Da bi te po svoji želji premišljeval, so mi po dnevu ure prehitro potekale. Zbiral sem vernike, katere je vnemal isti plamen, in šli smo v cerkev, da bi tam čuli po noči. Pobožen mašnik nas je vodil. Zvečer te je njegova roka postavila na oltar, in jutranja zarja nas je našla še sklonjene na kolenih. O nepopisne noči! V teh nebeških nočeh si me, o moj Jezus, s tako nepremagljivo silo, s tako sladkim, nežnim in ljubeznivim čarom nase potegnil, da se je pretrgala zadnja nit mej menoj in mej svetom. In jaz sem hitel, da sem se vrgel v tvoje roke, da cel, nerazdeljen, za vselej popolno le tebi živim.“

Kon je kmalu po svoji izpreobrnitvi stopil v strogi red bosonogih karmeličanov in sprejel samostansko ime „Avguštín Marija presv. zakramenta“. Velikonočno nedeljo 1. 1851. je daroval svojo novo mašo in še isti teden je pridigoval o pogostnem sv. obhajilu. O presv. Rešnem Telesu je celo svoje življenje govoril najraje in s posebno gorečnostjo.

Ko se je 1. 1870. vnela nemško-francoska vojska, je šel oče Avguštín na Nemško in bil dušni pastir francoskim jetnikom v Spandavu. Črne koze, za katerimi je pomrlo mnogo vojakov, so tudi njega umorile. Padel je kot žrtev svojega poklica 20. januarja leta 1871. Zdaj gleda v nebesih Njega, katerega je na zemlji v podobi kruha tako zelo ljubil, in moli za izpreobrnjenje svojih rojakov.

Kaj hoče apostolstvo svete molitve?

V „iskricah presv. Srca Jezusovega“ sem ti, prijazni čitatelj, lani razlagal pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Učil sem te razpoznavati najlepše Srce in ti pripovedoval, kako je moreš tudi ti častiti in ljubiti. Morda je padla v tvoje srce kaka iskrica in vžgala v tebi čisti plamen svete ljubezni. Prijatelj dragi, če se je to zgodilo, prosim te samo še ene stvari: skrbi, da ogenj ljubezni do presv. Srca nikdar več ne ugasne v tvoji duši. Čuvaj ga, kakor so v starem zakonu izraelski duhovniki čuvali sveti ogenj v templju. Jaz ga bodem s teboj čuval in ti kazal, s čim moreš netiti ta ogenj božje ljubezni, da boče lepše gorel. Kakor lani, govoril ti bodem tudi letos o presv. Srcu, razkrival ti njega lepoto in dobroto, in ti priporočal to in ono,

kar bi mogel storiti presv. Srcu v čast. Verno me poslušaj, in kar ti bode ugajalo, to tudi v dejanju izvršuj.

Če hočeš, da ti je po zimi gorko v sobi, moraš vsak dan kuriti in peč dobro zalagati; drugače te zebe, če tudi imaš cele skladavnice drv. Besede, katere jaz zate pišem, so kakor drva, in pa še slaba drva. Če hočeš, da te bodo vsaj nekoliko grela, jih moraš devati na ogenj svojega srca, to se pravi, tisto, kar bereš v „Vencu“, moraš časih sam pri sebi malo premišljevati in preudarjati. Prosi pa tudi dobrega Jezusa, da vname tvoje srce za svoje presveto Srce!

Prva stvar, o kateri bodem letos govoril, je apostolstvo svete molitve.¹⁾ V „Vencu“ bereš vsak mesec o pobožnem namenu, ki ga sveti oče priporoča apostolom molitve, in morda niti ne veš, kaj je molitveno apostolstvo. Zato se mi zdi potrebno, da ti to reč malo pojasnim. Vže lani bi bil rad kaj povedal o tem, pa mi ni bilo nikoli prilično.

Kaj je apostolstvo svete molitve? Na kratko lahko rečem: apostolstvo svete molitve je družba, ki s presv. Srcem Jezusovim moli za zveličanje duš. Svojo molitev, delo, trpljenje združuje z nameni, ki jih ima presv. Srce v zakramentu presv. Rešnega Telesa. — Če hočemo torej umeti, kaj prav za prav hoče apostolstvo sv. molitve, moramo najprej vedeti, kaj se pravi: moliti s presvetim Srcem Jezusovim.

Kaj pa dela Jezus v najsvetejšem zakramentu? Tiho, skrivnostno življenje Jezusovo v zakramentu presv. Rešnega Telesa je prav isto kakor je bilo njegovo očitno, zemeljsko življenje. Za svojega zemeljskega življenja je „okolo hodil in delil dobrote“, tako pravi sveto pismo v dejanju apostolov (10, 38.). In prav to dela tudi sedaj. Zato živi mej nami skrivnostno v presvetem zakramentu, da nam pomaga, kjerkoli in kadarkoli je treba; njegovo presv. Srce z nami čuti naše trpljenje in našo bedo. Tukaj zdravi duševno bolne, tolaži žalostne, krepi slabotne, daje slepim videti, uči nevedne, milosti grešnike, oživlja duševno mrtve in hrani duše s svojim Telesom.

Glavno njegovo delo v presv. zakramentu pa je neprestana molitev. Kakor je nekaj po cele noči premolil, tako tudi sedaj moli, prosi in hvali nebeškega Očeta in daruje samega sebe za nas. Kako všč je Bogu molitev presv. Srca Jezusovega in koliko milosti nam po njej dohaja, tega mi ne moremo umeti.

Rečem ti pa to-le: Ko bi mi Jezusa slišali, kako neprenehoma moli za zveličanje duš, za izpreobrnjenje nevernikov, krivovercev, razkolnikov; za svojega namestnika, papeža, in vse duhovnike; za nedolžne in pravične, da bi bili stanovitni; za mlačne, da bi bili zopet goreči, za umirajoče; kako hvali nebeškega Očeta za vse dobrote in milosti, ki jih je naklonil njegovi človeški naravi, prečisti Devici Mariji, angelom in svetnikom; ko bi mi videli, kako se za nas daruje Bogu v čast, hvalo, spravo — bi nas to ganilo v srce in začeli bi z njim moliti, Boga častiti, hvaliti, dajati mu zadoščenje za svoje grehe in grehe celega sveta.

¹⁾ Glej Gaudentius, Apostolat des Gebetes. Innsbruck 1891.

Pobožni čitatelj! Z očmi sicer ne vidimo našega Odrešenika na oltarju in njegove molitve ne slišimo z ušesi, a naša sv. vera nam pravi, da je res tako. Kako bi mogli bolje moliti, kakor če svojo molitev združujemo z molitvijo presv. Srca in molimo po njegovih sv. mislih in namenih? Tako so molili svetniki. In Gospod želi, da mi ž njim molimo. To je razodel sveti Mehtildi. Nekoč namreč je ta svetnica vprašala Gospoda: „Povej mi vender, presladki Jezus, kako bi mogel človek najbolje moliti in opravljati svoje delo?“ Jezus ji je odgovoril: „Človek naj svojo molitev združuje z mojo molitvijo; tako je moja in njegova molitev ena molitev, in je vseč mojemu nebeškemu Očetu. Če se razne dišave ob enem zažgó, se vzdiguje kvišku en sam oblak dima: tako je tvoja molitev, združena z mojo, Bogu sladka, prijetna dišava. Če človek drugače moli, njegova molitev sicer tudi prodira oblake, a je Bogu manj vseč. — Prav tako naj človek svoje delo opravlja združno z mojim delom. S tem dobiva njegovo delo pravo plemenitost ni ceno.“ — Zato pa piše zveličana Marjeta Alakok: „Zgledujte se po ponižnem in krotkem Srcu Jezusovem in združite se z njegovimi sv. mislimi. Kadar molite, združite svojo molitev z molitvijo presv. Srca v zakramentu svetega Rešnega Telesa, in kadar Bogu prepevate hvalo, združite svoje hvalospeve s hvalo, ki jo v presv. zakramentu daje Jezus nebeškemu Očetu. Če ste pri sv. maši, bodi vaš namen tisti, ki ga ima Jezus na oltarju. Ljubite Boga z ljubeznijo božjega Srca, delajte v onih sv. mislih, ki jih je Jezus imel pri svojem delu, in ničesar ne storite razen po njegovih mislih.“

Na tu nekatere zglede, ki te učé, kako se moraš pri delu in molitvi združevati s presv. Srcem.

Predno začneš moliti, si lahko misliš ali rečeš: „O Božje Srce Jezusovi združno z ono ljubeznijo in pobožnostjo, s katero si Ti sam molil in še, vedno moliš v presv. zakramentu, hočem sedaj tudi jaz moliti.“

Kadar greš mimo cerkve, v kateri je presv. Rešno Telo, lahko rečeš sam pri sebi: „Molim Te, najsvetejši zakrament, združno z ono ljubeznijo, s katero Ti, o božje Srce! k nebeškemu Očetu moliš in ga poveličuješ.“

Pred jedjo si lahko misliš: „Ljubi Jezus! združno z ono ljubeznijo Tvojega presv. Srca, s katero si mi dal jesti in si nekdanj sam na zemlji užival hrano, hočem sedaj tudi jaz svojo hrano užiti.“

Ko greš na delo, reci: „Ljubi Jezus, združno z ono ljubeznijo Tvojega Srca, s katero si nekdanj na zemlji delal, hočem sedaj tudi jaz delati Tebi v večno hvalo in v zveličanje celi cerkvi. Priporočam Ti to delo, da se vrši po Tvoji presveti volji in je Ti privedeš do konca.“

Kadar si hočeš kaj odreči, si misli: „Dobri Jezus! združno z ono ljubeznijo, s katero si Ti svoje počutke zatajeval, se hočem sedaj tudi jaz zatajiti.“

Podobno lahko govorimo pri vsem, kar počenjamo: ko vstajamo a l gremo spat, ko delamo in počivamo. Popolnoma moramo biti združeni s presv. Srcem, kakor mladika s trsom, kakor udje z glavo. Kakor Jezus čuti in misli, moramo tudi mi čutiti in misliti: z Njim in v Njem, po njegovih svetih mislih in namenih moramo delati in trpeti, bojevati in darovati se,

moliti, živeti in umirati. To združenje s presvetim Srcem Jezusovim in posvečujoča milost božja daje našemu življenju nadnaravno ceno, s katero si odkupimo sveta nebesa. Če tako strinjamo svoje misli in skrbi z njegovimi in se prizadevamo, da svoje srce prenavljamo po vzgledu in po vzoru presvetega Srca: res častimo presv. Srce; da, to je glavna stvar v češčenju presv. Srca, to je popolno in dovršeno češčenje.

In to popolno, dovršeno češčenje hoče družba molitvenega apostolstva. „Živim, toda ne jaz, ampak Kristus živi v meni!“ v teh besedah sv. Pavla je izražen duh, ki oživlja družbo molitvenega apostolstva. Apostol molitve moli, dela, trpi z istim namenom, s katerim je naš Zveličar molil, delal, trpel. Skrbi Jezusove so tudi njegove skrbi. In katere so skrbi Jezusove? Kaj mu je najbolj pri srcu? Izpreobrnjenje nevernikov in grešnikov, stanoovitnost pravičnih, rešitev ubogih duš v vicah, čast božja. In če imamo mi z Jezusom skrb za iste stvari: se z Njim neprenehoma trudimo za zveličanje duš, iz ljubezni do presv. Srca molimo, delamo, trpimo za svojega bližnjika. Ta goreča ljubezen do bližnjika, ki se vnema ob čistem plamenu božje ljubezni, pa dela naše življenje po resnici plemenito in plodovito.

A dejal sem premalo. Apostolstvo sv. molitve nas vodi do najviše popolnosti. Kar hoče, želi, hrepeni presv. Srce, to hočemo, želimo, po tem hrepenimo tudi mi. Mej Bogom in nami je torej dovršena edinost. V edinosti mej božjo sveto voljo in našo voljo pa je najviša popolnost. Zato pravim ob koncu: kdor res ljubi Boga, pridruži se apostolstvu sv. molitve! Če pa tega iz kateregakoli razloga ne more storiti, privadi se venderle, da bode vsak dan svojo molitev združeval s presvetim Srcem; zakaj taka molitev je Bogu najbolj všeč.

Pobožne misli za božične praznike.

Sv. Bernard je rekel: „Čim bolj se je Bog zame ponižal, tem ljubši mi je — —.“ „Velik je Gospod in vse časti vreden, majhen je Gospod in vse ljubezni vreden.“ „Kadar si mislim Jezusa, si mislim človeka, ljubeznivega, krotkega in skromnega. Kot Sin človekov mi je zgled v vseh čednostih, od njega kot Sina božjega upam pomoči in milosti.“

Sv. Avguštín in sv. Magdalena de Pacis se nista mogla dosti načuditi ljubezni in dobroti božji, ki se razodeva v včlovečenju in odrešenju. Nekoč se je sv. Avguštín prikazal sv. Magdaleni in ji je zapisal v srce besede: „in Beseda je meso postala.“ — Spominjaj se hvaležno skrivnosti včlovečenja Sina božjega, zjutraj, opoldne in zvečer, kadar zvoni „angelovo češčenje“.

Poln ljubezni je klical sv. Frančišek Asiški o božiču: „ljubimo betlehemsko dete!“ Pridite, pobožne duše, ljubite Boga, ki je postal za nas majhno dete in hotel biti ubog. Kako ljubeznivo je to dete! Iz nebes je prišlo, da se za nas daruje.

Veliki grešnici, ki je obupavala nad božjim usmiljenjem, je pokazal sv. Filip Neri podobo deteta Jezusa in dejal: „Misliš li res, da te bode to dete pogubilo?“

Sv. Terezija nam priporoča, da ponudimo Jezuščku svoje srce za posteljico in jo okrasimo s cvetjem svetih čednosti. To storimo, če se varujemo tudi majhnih grehov in kolikor moči natanko izpolnujemo svoje dolžnosti.

Sv. Janez od križa je najraje premišljeval trpljenje Jezusovo in bil navadno zelo molčeč; ko pa so prišli božični prazniki, tedaj se je zdel ves drugi človek; veselil se je rojstva Gospodovega in radosten prepeval svete božične pesmi detetu Jezusu v čast.

Pobožna častivka deteta Jezusa, karmeličanka Margarita, ki je umrla l. 1648. v sluhu svetosti, je vsako leto o božiču podobo deteta Jezusa okrasila s cvetjem; detetu Jezusu je posvečevala svoje misli in želje in molitve: njemu je darovala svoje srce.

Bodi Jezus v naših mislih in Jezus v našem srcu. Bodimo povsod v Jezusu, in Jezus bode povsod v nas.

Postavimo o božiču majhne jaslice, kakor jih je imel vže sv. Frančišek Asiški. Pred njimi molimo pobožno ‚angelovo češčenje‘ in apostolsko vero.

V tristoletni spomin blažene smrti zveličanega Petra Kanizija.

V 21. dan decembra je minilo 300 let, kar je umrl zvel. Peter Kanizij. Dunajski katoličani so spomin njegove svete smrti svečano praznovali od 13. do 17. novembra. V stolnici sv. Štefana so imeli slovesno tridnevnico, in pri svečanih shodih Marijinih družb so duhovni in svetni govorniki zvel. Kanizija slavili kot apostola in rešitelja katoliške cerkve v avstrijskih deželah. Slovesnosti so se udeležili kardinal Gruša, nadškof dunajski, kardinal Šenborn, nadškof praški, pet škofov, mnogo svetne gospóde plemenitega rodu in udje Marijinih družb. Ob tej priliki je kardinal Gruša blagoslovil novo zastavo dunajske Marijine družbe za obrtnike; kumica pri blagoslavljanju je bila nadvojvodinja Marija Jožefa. Tudi so sklenili, da hočejo v tristoletni spomin smrti zvel. Kanizija na Dunaju zidati novo jezuvitsko cerkev.

Glavne stvari iz Kanizijevega življenja smo povzeli v lanskem „Vencu“ meseca marcija. Ker pa je prav te dni poteklo 300 let, kar je Peter Kanizij izdihnil svojo sveto dušo, hočemo o njegovi blaženi smrti nekaj malega povedati.¹⁾

Utrujen od dolgega, težkega dela je Kanizij po volji svojih redovnih višjih od l. 1580. živel v Friburgu v Švici. Leto 1597. je čvrst začel, vendar pa je vže čutil, da je njegovo življenje blizu konca. Pomladi je potožil nekemu prijatelju: Noge me devljejo v nič, tako, da časih celo sveto mašo

¹⁾ Glej Pfülf S. J. Der sel. Petrus Canisius. Benziger. 1897.

težko opravim. Pa češčen bodi On, iz katerega izvira vse dobro. Od Njega prihaja tudi slabost, pozabljivost, čemernost starih let; ta nas opominja, da se vže podira hiša, v kateri bivamo, in da bode treba poskrbeti za drugo, boljše stanovanje.

V bolezni je Kanizij mnogo trpel. Po noči in po dnevu je moral po koncu sedeti. Telo mu je hudo oteklo; tudi sopel je težko; a to ga ni motilo, da ne bi bil vedno vesel. Ko so mu udje bolj in bolj otekali, je šaljivo dejal, da mora Boga hvaliti, ker slednjič se je vender-le začel debeliti. Malo tednov pred smrtjo ga je nekoč brat, ki mu je stregel, dalje časa pustil samega; Kanizij je padel s stola, in ker sam ni mogel vstati, je dolgo v hudih mukah ležal na tleh. Ko je strežnik prišel, se je ustrašil, Kanizij pa ga je tolažil: „za trpljenje moramo Bogu hvaležni biti, — midva ostaneva prijatelja, kakor sva bila.“

Hudo mu je bilo, da so se drugi morali zanj truditi, ne da bi jim bil mogel s čim povrniti. Če je česa potreboval, je lepo ponižno prosil. Večkrat je dejal: „potrpite z menoj, dragi bratje, plačilo vam bode, namesto mene, dal Jezus.“

Predstojniki so mu gledé na bolezen prepovedali, da ne sme več brati brevirja. Zato pa si je Kanizij dal vsak dan nekaj brati iz življenja svetnikov; tudi svoje druge molitve je zvesto opravljal. Za vsak dan v tednu je imel odločno posebno čednost, katero je premišljeval in se v nji vadil. Sploh je zadnje tedne svojega življenja samo trpel in molil; prav pogosto je ponavljal pobožne vzdihne in kratke molitvice. Govoril je malo, sam o sebi nikoli; o posvetnih rečeh ni rad slišal govoriti; samo dve stvari sta mu bili še pri srcu: trpljenje in boji sv. katoliške cerkve in vzvišenost in lepota redovniškega življenja.

Na sv. Tomaža dan, 21. decembra, so ga obhajali in mazilili s svetim poslednjim oljem. Hitro se je raznesla govornica, da Kanizij umira; njegovi prijatelji in redovni bratje so prihiteli, da ga še enkrat vidijo in se poslové od njega. Tedaj pa se je kar hipoma zasvetilo obličje umirajočega. „Ali ne vidite? ali ne vidite?“ tako je zaklical in s prstom kazal proti vratom; z roko je segel po molku in molil rožni venec, oko pa mu je zrlo nepremično v podobo preblažene Device. Za nekaj časa se je zopet zavedel in spoznal vse, ki so se bili zbrali krog njega. Govoril ni več; pogosto pa je poljuboval sv. križ. Popoludne malo pred štirimi se je njegova blaga duša z lahka ločila od telesa in pohitela k svojemu Stvarniku v sveta nebesa.

Po njegovi smrti ni minilo popolnoma 30 let, in vže so mislili na to, da ga proglasé za zveličanega. Prve priprave so se vršile l. 1625. Po raznih okoliših pa se je stvar zakasnela do našega časa, in šele papež Pij IX. je 20. novembra l. 1864. Petra Kanizija prištel zveličanim v nebesih.

Tristo let je, kar je umrl veliki apostol avstrijskih dežel. Apostola ga imenujem, in to ime mu gre po vsej pravici; zakaj ko je on l. 1552. prišel na Dunaj, je bila tam katoliška cerkev tako zapuščena kakor malo kje drugje. Prestolno mesto Avstrije ni imelo nobenega škofa. Na visokih šolah so očito oznanjali krivo vero. Ljudstvo se ni menilo za nobeno cer-

kveno zapoved. Kralj Ferdinand I. je bil sicer zvest katoliški cerkvi, delal, kar mu je bilo moči, da ohrani pravo vero v svojih deželah; a bil je preslab, da bi se bil mogel uspešno braniti krivoverskemu navalu. Krivoverci so imeli svoje ljudi celo v kraljevem gradu. Kraljevič Maks je imel krivoverca za učitelja in vzgojatelja. Kako strašno žalostno je bilo tedaj na Dunaju, nam kaže pa najbolj to, da v oni dōbi celih dvajset let niso posvetili nobenega mašnika. V tej skrajni sili je božja previdnost poslala v Avstrijo zvel. Petra Kanizija.

Hvalimo zato Boga ob tristoletnici blažene smrti našega apostola. — Kanizij, ki je za svojega življenja neprenehoma oznanjal nauk Kristusov, pa tudi po smrti ni nehal učiti. Učil je in uči še dandanašnji vse narode cele zemlje — po svojem katekizmu.

Petindvajset let po Petra Kanizija blaženi smrti je zapisal njegov redovni brat, pater Rader, o njegovem katekizmu te prelepe in resnične besede: „Kanizij je začel govoriti jezike vseh narodov, nemški, slovanski (slovenski l. 1618.), laški, francoski, španski, poljski, grški, češki, angleški, škotski, etijopski, indijski in japonski, — tako, da po pravici in lahko rečemo še dandanašnji, Kanizij je učitelj vsem narodom.“

Nekaj o skupni molitvi.

Boga častiti je najvažnejša dolžnost človekova na zemlji. Sicer mora biti celo življenje človekovo božje češčenje po besedah sv. apostola Pavla, ki pravi: „Ali jeste, ali pijete ali kaj drugega delate, vse v čast božjo delajte“; vendar najlepše izražamo svoje češčenje do Boga z molitvijo. Kadar molimo, zapustimo takorekoč ta svet in se v svojih mislih in željah pridružimo onim blaženim nebeškim duhovom, ki brez nehanja čast in slavo dajejo svojemu Stvarniku. Toda samo svojega duha, svoje misli in želje k Bogu povzdigovati ni še zadosti. Zakaj človek ni samo duh, ampak Bog mu je dal tudi telo in zato zahteva, da tudi svoje telesne moči rabi v njegovo češčenje. Prav iz tega vzroka ne zadoščuje človeku samo notranja molitev, ampak mu je potrebna tudi zunanja. Ker je vrhu tega človek ustvarjen za družbo in je od nje popolnoma odvisen, zato čuti v sebi tudi potrebo, v družbi združen z drugimi Bogu dajati dolžno čast in ga zlasti s skupno glasno molitvijo častiti.

Od nekdaj je bila navada, da so ljudje s skupno glasno molitvijo častili svojega Boga. Judje so v stari zavezi skupno molili ali peli Davidove psalme. Pa tudi v sv. katoliški cerkvi je vže v prvih časih bila pri službi božji skupna glasna molitev. Molitve, ki se nahajajo v brevirju in ki jih sedaj molijo le še duhovniki in po samostanih redovniki in redovnice, jih je molilo v prvih časih vse ljudstvo z duhovniki vred. Dandanašnji pa se pri skupni molitvi doma in v cerkvi moli zlasti sv. rožni venec in litanije.

Glasna skupna molitev je vse hvale vredna, in sv. cerkev jo močno priporoča. O njej veljajo besede Jezusove: „Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, sem jaz sredi mej njimi.“ Le žal, da se ta molitev po največ opravlja tako, da Bog z njo ne more imeti veselja. O tem niti ne govorim, da so ljudje pri taki molitvi velikokrat radovoljno razmišljeni ali da pri njej spé. Na nekatere druge velike napake skupne molitve hočem opomniti čitatelje.

„Tonček, le glasno moli, pa hitro, da bomo šli prej spat“, pravi mati svojemu sinku, ko mu podaja v roko molek. In Tonček res moli tako hitro, da je v desetih minutah z rožnim vencem pri koncu. Komaj odmoli eno ‚češčeno Marijo‘ z dotično skrivnostjo, začne vže z drugo, in nič ne čaka, da bi drugi dokončali svoj odgovor: ‚Sveta Marija‘. In ko začne Tonček moliti litanije, takrat tako hiti, da družina niti ne vedo, kedaj bi rekli: „Za nas Boga prosi“, prava babilonska zmešnjava nastane mej molivci. In ko Tonček dokonča, ga vsi pohvalijo, kako izvrstno je molil. V resnici je Tonček svojo nalogo prav slabo izvršil.

Molitev je pogovor z Bogom. Če govorimo s kakim imenitnim gospodom, si prizadevamo, da govorimo z njim kolikor mogoče dostojno in umevno. Kako si moramo šele prizadevati, da dostojno govorimo z Njim, pred katerim smo vsi prah in pepel. Zato mora biti skupna molitev počasna, in tisti, ki moli naprej, mora počakati vselej toliko časa, da tisti, ki molijo za njim, svoj odgovor popolnoma dokončajo; ko odmolim: „Češčena Marija“ Jezus, katerega si, Devica, od svetega Duha spočela“, moram čakati toliko časa, da tisti, ki molijo za menoj: „Sveta Marija“, rečejo „Amen“. Potem šele začnem z novo „češčena Marijo“. Da se mora tako moliti, je popolnoma jasno, in mi zato tega ni treba natančneje dokazovati. Ako molivci tako hité, kakor bi se šlo za stavo, se mi zdi, kakor bi se z Bogom šalili, ne pa ga častili.

Velikrat sem bil v cerkvi pri skupni molitvi, a slišal sem moliti le duhovnika, ljudje pa so nekaj mrmrali. Prav tako je pač tudi po hišah z molitvijo. Tako mrmranje namestu molitve je gotovo tudi velika napaka. Moliti bi morali vsi glasno in razločno in vsi enakomerno, ne eden prehitro, drugi prepočasi: vsi bi morali ob enem začeti in ob enem končati.

In zakaj ljudje ne molijo tako? Večkrat je razlog ta, da ne znajo molitvic. Vsak človek moli skoraj drugače, eden kaj pridene, drugi kaj izpusti, in če ga vprašaš, zakaj ne moli prav, ti bo rekel: „Jaz znam še po starem.“

Dokler bodo ljudje „po starem“, to se pravi, vsak po svoje molili, res ne bo mogoča dobra skupna molitev. In vender bi bilo zelo želeti, da bi se molilo tako, kakor je dostojno pred Bogom. Jeli pa to sploh mogoče? Dà, mogoče je in prav lahko je priti do tega. To mi gotovo radi priznajo vsi tisti, ki so vže slišali glasno molitev na čast presv. Rešnemu Telesu. Najlaže seveda duhovnik napravi v tem pravi red, in sicer tako-le.

Odberi kakih dvajset deklet, ki imajo krepek glas in jih nauči moliti, kakor so molitve v novem katekizmu. Te naj potem klečé mej molitvijo vse

vkup blizu oltarja, in naj glasno odgovarjajo. Sprva bodo ljudje morda govorili, da je molitev predolga, ali kmalu se bodo tega navadili, in v kratkem bo vsa cerkev lepo glasno kakor v koru molila. Če ne verjameš, poskusi, pa se boš sam prepričal.

Taka skupna molitev bo delala veselje Jezusu v najsvetejšem zakramentu in se bo kakor lepo dišeče kadilo vzdigovala k prestolu Najvišega.

Nekdo iz Gorenjskega.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega očeta za mesec januar 1898.

Poklic v duhovski stan.

Pobožnim častivcem Srca Jezusovega veselo novo leto! Molili smo celo leto enodušno za namene Leona XIII. in pa za druge svete namene, katere nam je narekavala [skrb za zveličanje duš. Molili smo resnično v imenu Jezusovem, saj si nismo prosili ne dobička in ne časti, ampak prosili smo, naj bi ime božje bilo počeščeno. Zato pa smemo biti gotovi, da nas je Jezus uslišal, kakor nam je obljubil: „Karkoli boste prosili v mojem imenu, bom storil.“ Zahvaljeno bodi presveto Srce Jezusovo!

Tudi v novem letu hočemo prositi, iskati in trkati pri vratih Jezusovega Srca. Molili bomo v prvi vrsti za namene sv. očeta, da ga bomo vsaj z molitvijo podpirali, ko bi ga z dejanjem ne mogli. Za tem pridejo na vrsto duhovne potrebe vseh ljudi, ki so potrebni molitve, tudi naši nasprotniki. — Priporočamo posebno č. č. mašnikom, da naj na oltarju, ko gledajo Jezusu v Srce, tiho molijo za naše svete namene. O mili Jezus, usliši naše molitve! Ko bi te prosili dobička ali naslade ali časti, bi nas po pravici zavrnil, toda prosimo svetega Duha, katerega si nam obljubil za tolažnika in pomočnika. Pošlji torej, o Gospod, sv. Duha, ki razsveti, očisti in posveti srca tvojih vernikov!

Za mesec januar 1898. je sv. oče priporočil naši molitvi: poklic v duhovski stan.

To priporočilo je sv. oče vzel iz ust samega Jezusa Kristusa.

Zveličar je izbral dvanajstero apostolov in potem še dva in sedemdeset učencev, katere je poslal oznanjat božje kraljestvo, a ko se je ozrl po celem svetu in je pregledal vse narode, ki životarijo v temi zmote in hudobije, je skrbno vskliknil: „Žetev je velika, a delavcev je malo. Prosite torej gospodarja žetve (Boga Očeta), naj pošlje delavcev v svojo žetev.“ Kar nam je Gospod takrat zapovedal, to nam je njegov namestnik priporočil. Za ta mesec naj prosimo cerkvi dobrih mašnikov. Vprašal bi kdo: „Ali ne izbira sam Zveličar mašnike in ker ljubi svojo cerkev, zakaj ji ne izbere veliko dobrih?“

Da, Gospod ljubi svojo cerkev in izbira svoji cerkvi vedno dovolj najboljših mladeničev za duhovski stan, toda svet mnogo njih zapelje, da izgubé poklic.

Odtod pomanjkanje, odtod veliko duhovno uboštvo. Žetev je velika, delavcev pa malo. Kolika škoda za neverne v Aziji, Afriki in Avstraliji, kjer je še tema nevere in pregrehe. Ali kaj pravimo, da nimamo ljudi za daljne dežele? Saj še v domači krščanski zemlji nimamo dovolj mašnikov, ki bi vernikom lomili kruh večnega življenja. Zatorej prosimo Gospodarja žetve, naj pošlje delavcev v svojo žetev. Še posebno bodi priporočena tržaška škofija, katera mej našimi domačimi največ trpi.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za jezuitski red.	16. Za dar čistih misli.
2. Za duhovnike v samotnih krajih.	17. Za dar potrpežljivosti nesrečnim.
3. Za duhovnike, ki radi molijo sv. Rešno Telo.	18. Za iskreno pobožne uradnike
4. Za dobrotnike sv. detinstva.	19. Za duhovne osebe, ki čas gube.
5. Za nevernike v Afriki.	20. Za goriško „Ceciljansko društvo“.
6. Za nevernike v Avstraliji.	21. Za tepeno Ljubljano.
7. Za trdovratne sovražnike svetega očeta papeža.	22. Za „Marijanišče“
8. Za bogatine, ki cerkev podpirajo.	23. Za družine, ki molijo rožni venec.
9. Za bolne siromake.	24. Za ravnatelje bogoslovnice
10. Za slovenske deklice v Trstu.	25. Za otroke razuzdanih starišev.
11. Za delavce in trpine brez strehe.	26. Za žene pijancev.
12. Za čist namen.	27. Za avstrijske škofove.
13. Za dar veselja v molitvi.	28. Za papeža Leona XIII.
14. Za dar dobre misli o bližnjiku	29. Za dar krotkosti duhovnikom.
15. Za dar strahu božjega	30. Za cesarja Franciška Jožefa.
	31. Za žive in mrtve ude apostolstva sv. molitve.

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, zlasti pa za duhovski poklic krščanskim izšolanim mladeničem in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

*O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!
Sladko Srce Marijino, reši me!*

Poročilo o bratovščinah.

Vodnik apostolstva svete molitve v ljubljanski škofiji je po odredbi prečast. knezoškofijskega ordinarijata z l. 1895. spirituval v duhovskem semenišču v Ljubljani; on zapisuje v družbo molitvenega apostolstva, in do njega se je obrniti, če hoče kdo molitveno apostolstvo ustanoviti v svoji župniji.

V Associatio perseverantiae sacerdotalis zapisuje duhovnike ljubljanske škofije dr. Francišek Ušeničnik, spirituval v duhovskem semenišču. ČČ. gospodje, ki imajo družbeni list, naj blagovolijo poslati naročnino, 50 krajc., do 15. januarija.

Odpustki meseca januarja 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

1. **Sobota. Novo leto.** Popoln odpustek: a) *udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje* v redovni ali farni cerkvi; b) *udom družbe živega rožnega venca*; c) vsem vernikom v jezuitskih cerkvah danes ali v osmini.

2. **Nedelja. I. v mesecu.** *Udom rožnivenške bratovščine*, trojen popoln odpustek: 1. če prejmo sv. obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. očeta; 2. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 3. če so pri mesečni procesiji.

6. **Četrtek, I. v mesecu Sveti trije kralji.** Popoln odpustek: a) *udom bratovščine presv. Rešnega Telesa*; b) *udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca* v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za grešnike; c) onim, ki nosijo *višnjev škapulir*, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem; d) *udom bratovščine za duše v vicah*, ta dan v osmini.

7. **Petek, I. v mesecu.** *Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega* pop. odp.

16. **Nedelja Ime Jezusovo.** V Avstriji dobé vsi verniki popoln odpustek, če ta dan ali v sedmih naslednjih dneh prejmo zakrament sv. pokore in sv. Rešnega Telesa in so pri maši in molijo v namen sv. očeta. — Ker je danes *sv. Berard in tov. muč*, iz reda sv. *Frančiška*, morejo vsi verniki dobiti popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. *Frančiška*, tretjeredniki tudi v farnih cerkvah, če ni blizu nobene redovne cerkve.

23. **Nedelja. Praznik sv. Družine.** Pop. odp. *udom družbe krščanskih družin*.

30. **Nedelja. Sv. Hijacinta, dev. 3. reda sv. Frančiška.** V redovnih cerkvah sv. *Frančiška* pop. odp. kakor 16. dan t. m. — To nedeljo se začinja šest-nedeljska pobožnost v čast sv. *Tomažu Akvinskemu*. Kdor gre k izpovedi in sv. obhajilu in moli ali kaj dobrega stori v čast sv. *Tomažu*, dobi vsako teh 6 nedelj popoln odpustek.

31. **Ponedeljek. Zveličana Ludovika, vdova iz 3. reda sv. Frančiška** V redovnih cerkvah sv. *Frančiška* popoln odpustek kakor 16. dan t. m.

Zahvala za uslišano molitev.

Zahvaljujejo se: E. B. sv. Jožefu za pomoč v hudi stiski; J. Gl. presvetemu Srcu, da je bila vsprejeta v samostan; A. B. presv. Rešnemu Telesu za zdravje; K. K. presv. Srcu, Kraljici sv. rožnega venca in sv. Jožefu za pomoč v posebni zadevi; več oseb se zahvaljuje presv. Srcu za izpreobrnjenje neke osebe; J. P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu za pomoč v bolezni; U. R. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu za posebno milost.

Drobtinice.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči mej 6. in 7. januarjem bodo moški molili presv. Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 22. ura. Povabljeni so k tej ponočni molitvi razen vpisanih udov vsi, ki so toliko požrtvovalni, da hočejo darovati eno uro Jezusu v presv. zakramentu.

Sveto obhajilo in odpustki. Nekdo nas je vprašal: ker izpoved na vsakih osem dni, in s posebnim privoljenjem tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom, — je morda dosti za odpustke, če gremo tudi k sv. obhajilu samo enkrat na osem ali štirinajst dni? K temu vprašanju odgovarjamo: kar velja o izpovedi, o sv. obhajilu ne velja. Pač se moremo v en in isti dan udeležiti več popolnih odpustkov če opravimo druga dobra dela tolikrat, kolikorkrat hočemo dobiti popoln odpustek, sv. obhajilo pa seveda le enkrat prejamemo; a za odpustke ob raznih dnevih moramo vse tiste dneve k obhajilu iti.

Kip sv. Petra Forerija. V čast sv. Petru Foreriju, katerega so letos na vnebohod Gospodov slovesno proglasili za svetnika, bodo v cerkvi svetega Petra v Rimu postavili krasen marmornat kip. Okrog groba kneza in prvaka apostolov, sv. Petra, so v stenah in slopovih dolbine, v katerih so podobe svetih ustanovnikov raznih cerkvenih redov. Štiri take dolbine so še prazne. Ker je sv. Peter Forerij ustanovnik reda „ubogih šolskih sester“, bodo v eno izmej praznih dolbin postavili njegov kip. Podoba s podnožjem bode visoka nad 5 metrov. Delo bode stalo do 7000 gl.

Nova cerkev v čast presv. Rešnemu Telesu. V Milanu na Laškem so na vernih duš dan položili temelj prekrasni cerkvi, ki bode posvečena presv. Rešnemu Telesu. Ogelni kamen je blagoslovil kardinal in nadškof milanski Andrej Karol Ferrari. Delo je započel in je vodi barnabitski pater Bekaro; in kakor pravi sam, bode veličastna stavba prvi zmagoslavni spomenik ob početju 20. stoletja postavljen nebeškemu Kralju v presv. zakramentu.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venece“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

Prečastiti knezoškofjski ordinarijat je privolil natisk lista dne 14. decembra l. 1897.
